

Súd: Okresný súd Brezno
Spisová značka: 1T/42/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6316010096
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mário Šulej
ECLI: ECLI:SK:OSBR:2016:6316010096.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Samosudca Okresného súdu Brezno JUDr. Mário Šulej na hlavnom pojednávaní konanom dňa 20. júna 2016 v trestnej veci obžalovaného V. V. takto

r o z h o d o l :

obžalovaný V. V. P. R. P. C. J. N. B. K. Ý., nar. XX. B. XXXX v Bratislave, trvale bytom K., C..Č.. F. XXX, zamestnanec RS support services s.r.o.

s a u z n á v a z a v i n n é h o

z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods.1,3 písm.c Tr.zák.

p r e t o ž e

v období od 25. júna 2015 do 20. júna 2016 neprispieval na výživu svojho syna X. V., nar. XX. Q. XXXX, trvale bytom S., Š. XX/X, t.č. M., E. Y. XX, hoci podľa rozsudku Okresného súdu Brezno zo dňa 26. augusta 2014, sp. zn. 8P 139/2013, právoplatného 4. októbra 2014 bol povinný prispievať na jeho výživu sumou vo výške 27,13 € mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky K. V., čím za uvedené obdobie dlží na výživnom sumu 325,56 €,

napriek tomu, že trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II z 2. mája 2014, sp. zn. 5T 65/2014, právoplatným 6. decembra 2014 mu bol za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1,3 písm. b,c Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 a 1/2 roka, výkon ktorého mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu 2 a 1/2 roka, ako aj povinnosť zaplatiť zameškané výživné v skúšobnej dobe a napriek tomu, že trestným rozkazom Okresného súdu Brezno zo dňa 21. mája 2015, sp. zn. 1T 68/2015, právoplatným 3. júla 2015, bol uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods.1 Tr.zák., pričom bolo u neho upustené od uloženia ďalšieho trestu vzhľadom na prvý vyššie uvedený trestný rozkaz,

t e d a

najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplnil úmyselne zákonnú povinnosť vyživovať iného, hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený

a z a t o s a o d s u d z u j e

Podľa § 207 ods.3 Tr.zák., § 36 písm.l Tr.zák., § 37 písm.m Tr.zák., § 38 ods.2 Tr.zák. na trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 48 ods.2 písm.b Tr.zák. sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu so stredným stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor podal na tunajší súd dňa 5. apríla 2016 obžalobu na V. V. za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods.1, 3 písm.c Tr. zák. na tom skutkovom základe ako je tam uvedený.

Na základe dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní súd zistil tento skutkový stav:

obžalovaný v období od 25. júna 2015 do 20. júna 2016 neprispieval na výživu svojho syna X. V., nar. XX. Q. XXXX, trvale bytom S., Š.M. XX/X, t.č. M., E. Y. XX, hoci podľa rozsudku Okresného súdu Brezno zo dňa 26. augusta 2014, sp. zn. 8P 139/2013, právoplatného 4. októbra 2014 bol povinný prispievať na jeho výživu sumou vo výške 27,13 € mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky K. V., čím za uvedené obdobie dlží na výživnom sumu 325,56 €,

napriek tomu, že trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava 2 z 2. mája 2014, sp. zn. 5T 65/2014, právoplatným 6. decembra 2014 mu bol za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207ods. 1,3 písm. b,c Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 a 1/2 roka, výkon ktorého mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu 2 a 1/2 roka, ako aj povinnosť zaplatiť zameškané výživné v skúšobnej dobe a napriek tomu, že trestným rozkazom Okresného súdu Brezno zo dňa 21. mája 2015, sp. zn. 1T 68/2015, právoplatným 3. júla 2015, bol uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods.1 Tr.zák., pričom bolo u neho upustené od uloženia ďalšieho trestu vzhľadom na prvý vyššie uvedený trestný rozkaz.

Samosudca podľa § 252 ods. 2 Trestného poriadku rozhodol, že sa hlavné pojednávanie vykoná v neprítomnosti obžalovaného. Vzhľadom k tomu prečítal zápisnicu o skoršej výpovedi obžalovaného z prípravného konania zo dňa 29. februára 2016, kde sa k spáchaniu skutku priznal.

V tejto uviedol, že s K. V. žili spolu v roku 2012, rozišli sa počas jej tehotenstva. V minulosti už bol odsúdený, pretože synovi neplatil výživné. Od júna 2015 bol nezamestnaný, evidovaný na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Košiciach. Začiatkom decembra 2015 sa zamestnal ako predavač na vianočných trhoch, potom bol znova nezamestnaný. Zamestnal sa až v polovici februára 2016 ako operátor výroby. Keď bol nezamestnaný, žil so svojou družkou a jej rodičmi, ktorí ho živili, sociálne dávky nepoberal. Od júna 2015 bol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie, potom ho vyradili. So synom neudržiava žiaden kontakt, pretože telefonovať s ním nechce, K. V. odmieta materiálne dary a akýkoľvek kontakt so synom. Je nemajetný a dlžné výživné chcel vyplatiť v čo najkratšom čase z dedičského konania. Vyživovaciu povinnosť má ešte na jedno dieťa, so svojou družkou má ešte dve ďalšie deti. Oľutoval svoje konanie, ak by mal peniaze, výživné na syna by platil.

Svedkyňa K. V. uviedla, že s obžalovaným nie je v kontakte, ani na neho kontakt nemá, nevie kde sa nachádza. Naposledy s ním bola v osobnom kontakte, keď bola tehotná, asi vo štvrtom mesiaci. Obžalovaný syna doteraz naživo nevidel, neposiela mu blahoželania ani darčeky, na výživu syna neprispieva nákupom stravy, ošatenia, ani žiadnym iným spôsobom. Obžalovaný bol nejaký čas zaevidovaný na Facebooku, tak si pozrel fotky malého, ktoré tam dávala a napísal jej. Naposledy jej písal niekedy minulý rok, nasľuboval, že jej pošle výživné, ale do dnešného dňa tak neurobil.

Ďalej uviedla, že syn X. bude mať tri roky, navštevuje škôlku. Poplatok za škôlku platí 7,- € mesačne. Okrem syna X. má ešte dve deti z predchádzajúceho vzťahu. Jej príjem pozostáva z rodičovského príspevku vo výške 203,- €, prídavkov na tri deti vo výške 69,30 €, výživného vo výške 100,- €, ktoré jej platí otec dvoch starších detí a náhradného výživného vo výške 27,13 €. Tento mesiac už končí rodičovský príspevok, bude sa musieť zaevidovať ako uchádzač o zamestnanie a požiadať o dávku v

hmotnej núdzi. Býva s deťmi v rodinnom dome, ktorý jej poskytli známi. Za tento dom platí úhrady iba za spotrebované energie. Náklady na tento dom predstavujú mesačne sumu vo výške 30,- € mesačne.

Obžalovaný za obdobie od 25. júna 2015 do 20. júna 2016, t.j. za 12 mesiacov nezaplatil na výživnom celkovo sumu 325,56 €. O syna sa nezaujíma, ani nijakým iným spôsobom neprispieva na jeho výživu.

Z rozsudku Okresného súdu Brezno zo dňa 26. augusta 2014, sp. zn. 8P 139/2013, právoplatného 4. októbra 2014 vyplýva, že syn obžalovaného X. V. bol zverený do osobnej starostlivosti matky. Obžalovaný bol zaviazaný prispievať na výživu syna s účinnosťou od 8. júla 2013 po 27,13 € mesačne, a v budúcnosti pri zmene výšky životného minima na maloleté nezaopatrené dieťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona sumou vo výške 30% z takto zmeneného životného minima, a to vždy do 15-teho dňa každého mesiaca dopredu k rukám matky maloletého.

Trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 2. mája 2014, sp.zn. 5T 65/2014, právoplatným 6. decembra 2014 bol obžalovaný za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b, c Tr. zák. odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov, výkon ktorého mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu 30 mesiacov. Zároveň mu bola uložená aj povinnosť zaplatiť v skúšobnej dobe zmeškané výživné.

Trestným rozkazom Okresného súdu Brezno zo dňa 21. mája 2015, sp. zn. 1T 68/2015, právoplatným 3. júla 2015 bol obžalovaný uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods.1 Tr.zák. pričom bolo u neho upustené od uloženia ďalšieho trestu vzhľadom na prvý vyššie uvedený trestný rozkaz. Poškodeným bol jeho syn X. Markuš.

Zo správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Košice vyplýva, že svedkyni K. V. je vyplácané náhradné výživné od 1. apríla 2014, naposledy v sume 27,13 € mesačne.

Zo správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Brezno o poberaní náhradného výživného za nezaplatené výživné za rok 2015 vyplýva, že K. V. bolo za január až október 2015 vyplácané náhradné výživné za každý mesiac vo výške 27,13 Eur, spolu do októbra 2015 (vrátane) vo výške 271,30 Eur.

Obžalovaný sa priznal, že bol citovaným rozsudkom zaviazaný prispievať na synovu výživu sumou vo výške 27,13 €. Nijakým spôsobom nepopieral, že má voči synovi X. V. vyživovaciu povinnosť a priznal, že si túto povinnosť neplní vôbec, čo odôvodňoval nedostatkom finančných prostriedkov.

Skutočnosť, že obžalovaný si neplní vyživovaciu povinnosť bola potvrdená aj výpoveďou svedkyne K. V., ktorá uviedla, že obžalovaný od 25. júna 2015 do 20. júna 2016 dlží na výživnom sumu 325,56 Eur.

Existencia vyživovacej povinnosti obžalovanému vyplýva priamo zo zákona (§62 ods. 1 zák. o rodine č. 36/2005 Z.z.). Rozsah jeho vyživovacej povinnosti bol v danom prípade určený už rozsudkom Okresného súdu Brezno, zo dňa 7. marca 2013, sp. zn. 8P 16/2013, právoplatným 21. marca 2013, pričom neboli zistené žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by bránili obžalovanému v plnení vyživovacej povinnosti v určenom rozsahu, ktorý si súd osvojil aj pre ustálenie skutkového stavu v tomto trestnom konaní. Platenie výživného v takejto výške, ktorá je minimálna, je v schopnostiach a možnostiach obžalovaného a aspoň čiastočne zabezpečí pokrytie základných potrieb maloletého. Napokon obžalovaný si ani žiadnym iným spôsobom neplní vyživovaciu povinnosť voči synovi t.j. ani tzv. faktickou starostlivosťou.

Obžalovaný pokračoval v neplnení si vyživovacej povinnosti voči synovi aj po predchádzajúcom odsúdení trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II z 2. mája 2014, sp. zn. 5T 65/2014, právoplatným 6. decembra 2014 za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1,3 písm. b,c Tr. zák., kde bola poškodenou jeho dcéra, a napriek tomu, že trestným rozkazom Okresného súdu Brezno zo dňa 21. mája 2015, sp. zn. 1T 68/2015, právoplatným 3. júla 2015, bol uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods.1 Tr.zák., kde bol poškodeným jeho syn Gabriel Markuš za obdobie od 27. augusta 2014 do 25. júna 2015. Obhajoba obžalovaného v tom smere, že na platenie výživného nemal dostatok finančných prostriedkov neobstojí. Nebola preukázaná existencia žiadnych telesných obmedzení, ktoré by mu objektívne bránili vo vykonávaní fyzickej práce.

Zo správ zo Sociálnej poisťovne vyplýva, že obžalovaný bol evidovaný v registri poistencov a sporiteľov starobného dôchodkového sporenia vedenom Sociálnou poisťovňou ako zamestnanec vykonávajúci prácu na základe dohody o vykonaní práce v období od 4. mája 2015 do 17. mája 2015 v SPIRIT SUN, s.r.o. a v období od 4. decembra 2015 do 31. decembra 2015 u Milana Hubáčka, ako uviedol sám obžalovaný v podaní doručenom tunajšiemu súdu 12. mája 2016, od 18. apríla 2016 do 30. júna 2016 mal byť zamestnaný u RS support services s.r.o. na základe DOHODY O PRACOVNEJ ČINNOSTI. Obžalovaný mal v týchto obdobiach preukázateľne pravidelný príjem, z ktorého bol povinný uhrádzať výživné. Obžalovaný nie je poberateľom invalidného dôchodku, možno teda predpokladať, že aj v budúcnosti sa zamestná, prihliadajúc na jeho vek, naviac rozsah vyživovacej povinnosti v tomto prípade mu bol určený v minimálnej výške, ktorú ustanovuje zákon.

Obžalovaný je voči svojmu synovi už dlhší čas nečinný, nekontaktuje ho a nekupuje mu žiadne darčeky, ani inak neprispieva na jeho výživu. Nemožno konštatovať, že by obžalovaný využil všetky reálne možnosti, aby si vyživovaciu povinnosť voči synovi splnil.

Čiastočnú obhajobu obžalovaného vyvracia súhrn dôkazov vyznievajúcich v jeho neprospech, pričom tieto navzájom korešponujú, dopĺňajú sa, nadväzujú na seba a v konečnom dôsledku je ich komplexná dôkazná hodnota takého rozsahu a kvality, že jednoznačne preukazuje spáchanie skutku obžalovaným tak ako bol ustálený

Podľa § 207 ods.1,3 písm.c Tr. zák. prečin zanedbania povinnej výživy spácha ten, kto najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplní, čo aj z nedbanlivosti zákonnú povinnosť vyživovať alebo zaopatrovávať iného, hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený alebo z výkonu trestu odňatia slobody uloženého za taký čin prepustený. Vzhľadom k tomu, že obžalovaný najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplnil úmyselne zákonnú povinnosť vyživovať iného, hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený, súd preto jeho konanie kvalifikoval ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods.1,3 písm.c Tr.zák.

Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následky, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Obžalovaný konal minimálne v tzv. nepriamom úmysle, keďže bol minimálne uzrozumený s tým, že si svoju vyživovaciu povinnosť voči synovi neplní, hoci mu takáto povinnosť vyplývala zo zákona a z rozsudku Okresného súdu Brezno zo dňa 26. augusta 2014, sp. zn. 8P 139/2013, právoplatného 4. októbra 2014, ktorý určil aj jej minimálny rozsah vyplývajúci zo zákona. Naviac išlo o dohodu rodičov, s ktorou obžalovaný ako otec súhlasil.

Obžalovaný je slobodný, má 4 deti. Je zamestnaný na základe dohody o pracovnej činnosti, z miesta bydliska je hodnotený všeobecne. V roku 2013 bol sankciovaný za priestupky proti občianskemu spolunažívaniu a proti majetku. Súdom bol doposiaľ sedemkrát trestaný pre rôznu úmyselnú trestnú činnosť. Naposledy bol odsúdený citovanými trestnými rozkazmi Okresných súdov Bratislava II a Brezno. Posledný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok a 3 mesiace vykonal v ústave so stredným stupňom stráženia 17. októbra 2013.

Samosudca hodnotil aj pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a prítiažujúcich okolností podľa § 38 ods.2 Tr.zák. Obžalovanému poľahčovalo, že sa priznal k spáchaniu trestného činu a úprimne ho oľutoval (§ 36 písm.l Tr.zák.), prítiažovalo mu, že už bol odsúdený za trestný čin (§ 37 písm.m Tr.zák). Neprihliadol však na posledné dve odsúdenia, ktoré sú súčasťou skutkového základu, pretože by to bolo duplicitné a v neprospech obžalovaného. Za uvedený prečin možno uložiť trest odňatia slobody na 1 až 5 rokov. Keďže poľahčujúca okolnosť bola v rovnováhe s prítiažujúcou okolnosťou, nedošlo k zníženiu, ani k zvýšeniu hraníc ustanovenej trestnej sadzby podľa § 38 ods.3, 4 Tr.zák.

Podľa § 48 ods. 2 písm.b Tr. zák. súd zaradí páchatel'a na výkon trestu odňatia slobody spravidla do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin, na predchádzajúce odsúdenie sa však neprihliadne, ak sa na páchatel'a hľadí, ako keby nebol odsúdený.

Vychádzajúc z týchto skutočností samosudca uložil obžalovanému trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 1 rok. Keďže tento bol v posledných desiatich rokoch viackrát vo výkone trestu odňatia slobody, pričom tresty mu boli uložené za rôzne úmyselné trestné činy, zaradil

ho na výkon tohto trestu do ústavu so stredným stupňom stráženia. Uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody obžalovanému bolo nevyhnutné na dosiahnutie účelu trestu, pretože ide o osobu, ktorá má sklón opakovane páchať rôznu úmyselnú trestnú činnosť a to napriek vykonaniu predchádzajúcich uložených trestov, ktoré nepostačovali na jeho nápravu. Navyše trestný čin páchal aj počas plynutia skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia za rovnakú úmyselnú trestnú činnosť. Takto uložený trest, pokiaľ ide o druh a výmeru, obsahuje v dostatočnej miere prvky represie, ako aj individuálnej a generálnej prevencie a zabezpečí dosiahnutie účelu trestu v zmysle ust. § 34 ods. 1 Tr.zák.

Zároveň súd dodáva, že obžalovaný mal dostatok času na zaplatenie dlžného výživného, čo ale ku dňu rozhodnutia nepreukázal hodnoverným spôsobom.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici.